

Ιστορικά - Έθνικά

■ Μνήμη έπονύμων και άνωνύμων Ήρώων

Άναφορά στὸ Σαράντα*

«Ζήτω ἡ Πατρίς!»

Γ. Α. Κούβελας

Ἡ Πατρίδα μας τιμᾶ καὶ γιορτάζει μιὰ μεγάλη καὶ τρανὴ Ἐπέτειο. Ἐἶναι τὸ μεγαλειῶδες Ἔπος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, ποὺ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἔγραψε στὰ βορειοηπειρωτικὰ βουνά.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, ἡ λαμπρὴ αὐτὴ Ἐποιοῖα χαρακτηρίστηκε ὡς ἓνα καινούργιο ἱστορικὸ Θαῦμα. Καὶ ἦταν πράγματι Θαῦμα, ἂν σκεφθεῖ κανεῖς, ὅτι ἡ μικρὴ Ἑλλάδα εἶχε νὰ παλέψει μὲ δύο σιδηρόφρακτες αὐτοκρατορίες, μπροστὰ στὶς ὁποῖες εἶχαν λυγίσει μεγάλα εὐρωπαϊκὰ κράτη.

* * *

Ἀπὸ πολλοὺς ἔχει ὑπογραμμιστεῖ ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε, ὅπως καὶ ἡ ἐνότητα καὶ ἡ ὁμοψυχία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τοῦτο ἀντικατοπτρίζεται καὶ στὰ Διαγγέλματα τῆς Ἡγεσίας τῆς χώρας μας: «Μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὰ πεπρωμένα

τῆς φυλῆς, τὸ ἔθνος σύσσωμον καὶ πειθαρχοῦν ὡς εἰς ἄνθρωπος, θὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν μέχρι τῆς τελικῆς νίκης».

* * *

Τὴν ἐνότητα, τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν πίστη στὸ δίκαιο τοῦ Ἀγώνα ἔρχονται νὰ ἐκφράσουν τὰ γράμματα τῶν φαντάρων μας, ποὺ πολεμοῦσαν στὰ χιονισμένα βουνὰ τῆς Βορείου Ἠπείρου.

Ἕνας ἔφεδρος ἀξιωματικὸς, σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὴν ἡρωῖδα τῆς Ἀντίστασης Λέλα Καραγιάννη, ἔγραψε:

«Μοῦ γράφεις νὰ μὴν χάνω ποτὲ τὸ θάρρος μου. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔχασα ποτὲ ἕως τώρα, οὔτε πρόκειται νὰ τὸ χάσω. Πρέπει νὰ ξεύρεις

ὅτι τὸ ἔμβλημά μου, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων συναδέλφων μου, εἶναι νίκη ἢ θάνατος. Ἔχω πίστη στὴν Παναγία, ἡ ὁποία μᾶς προστατεύει καὶ ἡ ὁποία ἀπέδειξε ὅτι μᾶς προστατεύει».

Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ γονεῖς ἀντιμετώπιζαν τὴν εἶδηση γιὰ τὸ θάνατο τῶν παιδιῶν τους στὴ μάχη μὲ ὑψηλὸ πατριωτικὸ αἶσθημα καὶ μεγάλη ψυχικὴ γενναιοῦτητα.

Ἴδου δύο συγκινητικὰ παραδείγματα: Μία χήρα γυναίκα, ἡ Διαμάντω Μονίου, ἀπὸ τὰ Μέγαρα, ὅταν πληροφορήθηκε τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της, εἶπε:

«Ὁ Δημητρός μου, ὁ μοναχογιός μου, προστάτης τριῶν κοριτσιῶν μου, ἔπεσεν ὑπὲρ πατρίδος. Χαλάλι τῆς Πατρίδος ὁ Δημητρός μου, ἃς ἦτανε νὰ πέθαινα καὶ ἐγὼ πολεμώντας μαζί του. Ζήτω ἡ Πατρίς!».

Ἀπὸ τὴν Κυπαρισσία εἶχε σταλεῖ στὶς 2 Φεβρουαρίου 1941 πρὸς τὸν τότε Πρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως Ἀλέξανδρο Κορυζῆ ἡ παρακάτω συγκινητικὴ ἐπιστολή:

«Ὁ υἱός μου Εὐάγγελος Ἰωαννίδης ἀπωλέσθη εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Κλεισούρας. Παρήγγειλα εἰς τοὺς τέσσαρας ἤδη ὑπηρετοῦντας, Χρῆστον, Κώσταν, Γεώργιον καὶ Νίκον νὰ ἐκδικηθῶσι τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ των. Κρατῶ εἰς ἐφεδρείαν ἄλλους τέσσερις, Πάνον, Ἀθανάσιον, Γρηγόριον καὶ Μενέλαον, κλάσεων 1917 καὶ νεωτέρων. Παρακαλῶ, κληθῶσιν ὀνομαστικῶς καὶ αὐτοὶ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀνάγκης τῆς Πατρίδος ἢ, τυχὸν ἀπωλείας ἐτέρου τέκνου μου πρὸς ἐκδίκησιν ἐχθροῦ. Ὑστατον ἐπιφώνημα θελεῖ εἶναι: Ζήτω ἡ Πατρίς!».

* * *

Φέρνουμε στὴ μνήμη μας τοὺς ἐπόνυμους καὶ ἀνώνυμους ἥρωες τῶν βορειοηπειρωτικῶν βουνῶν, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν τὴ μεγάλη Ἐποποιῖα τοῦ Σαραντα.

Ἀποτελεῖ ἔθνικὴ ἀνάγκη νὰ θυμόμαστε ὅλους, αὐτοὺς ποὺ ἐνσάρκωσαν τὶς ἀρετὲς τῆς Φυλῆς μας καὶ τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

(*) Περιοδ. «Σύνδεσμος» Καλαμάτας, ἀριθ. 482/Ὀκτ. 2013, σελ. 236-237. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

